

המור השביעי

למורי ישראל בוועידתם

לב שמות ותארים חדשים נקבעו בתקופת שנים עשר. המורה — תארו לא חדש. אין כמוהו שגור בשגורים. זו משרה יהודית ישנה. פי נוסחת וכה מיוחסת עד פי יש שנראית עטרתה מכסה דק אבק וקורים וקשה לשוח לה בק. אך על אף ישנותה — ראה קסם — היא מקפת תמיד. מדור דור לבלי-הרה שאון נעורים.

כן, שאון נעורים. לפעמים הוא חזק למדי (אי שמים!) לפעמים הוא גורם למורה גם קצרת ודסק-מהיר... זה גורל המורים. מנת חלקם — הדקמה והרעש בלצאים. כי הדור הקשיש מקיפם אדישות שתקנית כמו קיר, אך כנגד זה הוא משלם להם כפל-וכפל-כפלים בשלחו גם את כל רעשו ומרצו של הדור הצעיר.

לפעמים, בין שער לשער, מתגלה המורה בתוך שש של רגעי הפסקה בחצר, עד שצליל המצלמה החדה משיבו לתחומו החמים. רק בדרך מקרה, לא מודעת מעוררת דמותו בהוכנה בקרב קהל ועדה, לא חלילה תשואות ושבתים, לא, לא זאת, אבל יש ומפצד למחיצות מעידה היא פתאם בלב איש את מיתר התודה.

זה נעור לפעמים בלב-איש בראותו במפתיע מנגד דמות מורה הנושא עד עולם ערמת מחברות חבורים. זה נעור למראה תגינה של סיום... תגינה שגורת טקס ששמחת-עגמימות שרידתה היא מסוג הדברים הנכורים. לקאורה זה מקצוע אפר... אין הוא דרמה צנה ומרתקת... אבל יש איזה פתוס חבוי באי-אלה דברים אטורים.

זה מעיר את נימת התודה... זו סד משתכחת... אל פחד-אבל חזק מן הצד האישי, החולף, בה סמון כגרעין גם היסוד הקללי הקים. תפליצה היא חטאת לא-נסלחת אך אולי לא נפריו אם נחזר על אמת-כפשוטה, קתיב-וקרי התחיה העברית ונצחון הלשון והארץ גם יחד, יזכרו במדה-מרבה כנצחון המורה העברי.

בתולדות מלחמות היהודים רשומה ומשלבת-לזכר מלחמה לבית-ספר עברי ולגן העברי. שעונה של תחית ישראל החל נע באמר המורה. בשפת-עבר "זה שלחן זה פסא"... ובזמר הגננת עברית בגנה... וצמחו מזה עם ולשון ועמקי-זרעאל-וחפר והרי יהודה וגליל ואילת... ומדינה על כנה.

ולכן אם תפקד האמה את טובי לוחמיה, מביליז ועד צה"ל, ראוי שתפנה היא אל דמות המורה הנותק ותאמר לו כבעת חלוקת-תעודות, בסגנון בו רגיל הוא: הגה עם המחזור הראשון... ואמה לא עמלת לריק. ציונה הוא כמעט טוב מאד... ציונה טוב מאד אפילו... רק חבל שבסעיף המשפחת עודף מקבל לא-מספיק.

כך ראוי שיגד. בקצרה. פי דוחקת העת. ומה פלא ו מעולם לא היתה המלאכה מרבה כאשר היא כיום. יש אומרים: "קתחה הרגשת היעוד בין מורינו ותלא" — באם כך הדבר — קתחה היא בהיות היעוד בשיאו. כי לא שם ישראל יכתב צלי ארץ באבן ומלט אם לא יד המורה בכתה תכתבנו בגיר ובדיו.

אם תארנו לעיל דמות מורה בנסחה הרומנטית-ממתקת, המתבלת קשיושות ותשישות, חטא חטאנו לה! שם המורה לו יהיה הצעיר בשמות! האמה השסועה ומצלחת מקבל את ברכת צמלו כטרשים את ברכת היורה. יש אומרים: המורה הוא אמן. יש אומרים: הוא אמן. אך יש רגע אשר בו הוא למעלה מזה: הוא לוחם ובונה ובנא ו

לו ישקיף המורה בגאון על דרכו שעבר בה עד הגה. לו ישקיף במלוא און לבאות ויאמר: אך התחלתי מלאכתי! לו יהיה בית הספר לבית היוצר! כך דינו! לו תהיה נא פמנוף לו, ולא קמין סד, תחומת "מוסד-ממלכתי" זו חיה אשר אין ביימינו כבדה ונכבדת ממנה ודמיון ותנופה וחדוש היא דורשת כיום לא בקדי!

לו מקיף המדינה את מוריה חבה וקבוד. ולשם שני לפעמים לו יהיו הם אפילו בראש הקרואים... לו ידע הצבור כי רשאי המורה לעשות את מלאכתו לא מעני, שחרי אם זאת עיוות, היא זאת, חברים, במדה... ואשר לחובת המורה לגבי הצבור, לו תפון היא על תרות יגיעה ויצירה שדגמת ראשונים יסודה —

שדגמת ראשונים יסודה ותנופת צעירים קפוחותיה, וראה המסד ונאות ושמח להדר הטפחות! לו תהא זו ברקה לוועידה. לו תהיה היא בינות אחיותיה, שקדמו לה עד כה, גם סכום-נתיבה ונם ראש-ארחות! וכזאת נסים ברפתנו. שכן מי כמונו ידע כי קזאת יאמר לוועידה — ולא שוא — גם בשאר הברכות.